

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/45/2024
Identifikačné číslo spisu:	5120010798
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5120010798.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Krč - Šeberu a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci obvineného Ing. P. J., pre prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 30. septembra 2025 v Bratislave, o dovolaní obvineného Ing. P. J. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 4. mája 2023, sp. zn. 3To/16/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. P. J. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 10. októbra 2022, sp. zn. 48T/67/2020, bol obvinený Ing. P. J. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný vinným z prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 08.02.2019 predložil v klientskom centre spoločnosti Stredoslovenská energetika, a.s. Žilina, Pri Rajčianke č. 8591/4B, bez vedomia a súhlasu štatutárneho zástupcu spoločnosti G., s.r.o. X., C. č. XXX/XX, Ing. G. P. žiadosť o ukončenie zmluvy o združenej dodávke elektriny zo dňa 08.02.2019 na odberné miesto EIC: XXZSSXXXXXXXXXXXX, vedené na odberateľa G., s.r.o., kde ako dôvod ukončenia zmluvy uviedol zánik nájomného vzťahu, ktorý deklaroval Zmluvou o nájme - ukončenie nájmu - dodatok č. 1 zo dňa 20.12.2018, pričom uvedený nájomný vzťah medzi Ing. P. J. a spoločnosťou G., s.r.o. nikdy neexistoval a Ing. P. predmetnú žiadosť a taktiež uvedený dodatok za spoločnosť G., s.r.o. nepodpísal a tieto dokumenty jeho menom zastupujú spoločnosť G., s.r.o. podpísala bez jeho vedomia iná osoba, následne dňa 08.02.2019 v klientskom centre spoločnosti Stredoslovenská energetika, a.s. Žilina Ing. P. J. na základe zmluvy o združenej dodávke elektriny na odberné miesto previedol odberné miesto EIC: XXZSSXXXXXXXXXXXX na svoju osobu, následkom čoho bola spoločnosť G., s.r.o. zo strany SSE, a.s. ukončená dodávka elektrickej energie, ktorej výrobu si následne spoločnosť musela zabezpečiť pomocou elektrocentrály, čím uvedeným konaním Ing. P. J. spôsobil vážnu ujmu na právach vyplývajúcich spoločnosti G., s.r.o. zo zmluvného vzťahu so spoločnosťou Stredoslovenská energetika, a.s. založeného Zmluvou o dodávke a distribúcii elektriny zo

dňa 27.10.2008,

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 375 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložil na skúšobnú dobu 12 mesiacov.

Súd prvého stupňa zároveň podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú spol. G., s.r.o., (ďalej aj „poškodený“) s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali obvinený, ako aj poškodený odvolania, s tým, že na podklade odvolania obvineného Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom zo 4. mája 2023, sp. zn. 3To/16/2023 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine a náhrade škody, sám rozhodol tak, že obvinenému uložil podľa § 375 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 56 ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výške 1.000,- Eur.

Odvolací súd zároveň podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona obvinenému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) dní.

A podľa § 319 Trestného poriadku krajský súd odvolanie poškodeného G., s.r.o. ako nedôvodné zamietol.

Proti naposledy označenému rozsudku krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Jany Ftorkovej, advokátky so sídlom v Žiline, V. Spanyola 8343/1A, vo svoj prospech dovolanie z dôvodov plynúcich z ustanovení § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

V dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal, že na základe vykonaných dôkazov nebolo preukázané, že osobou, ktorá predložila 8. februára 2019 označené listiny, na základe ktorých došlo k ukončeniu dodávky elektrickej energie pre spoločnosť G. s.r.o. zo strany SSE a.s., bol obvinený, alebo, že by tak, ako na to poukázal krajský súd v zrušujúcom rozhodnutí č. k. 1To/6/2022-336 zo 17. mája 2022, osoba, ktorá listiny predkladala, konala výlučne z vôle obvineného, pritom aj krajský súd v napadnutom rozhodnutí potvrdil, že nebolo žiadnym priamym dôkazom preukázané, že obvinený sa dopustil žalovaného skutku, avšak konanie obvineného preukazuje ucelená reťaz nepriamych dôkazov, na podklade ktorých je možné dospieť k záveru, že skutok spáchal práve obvinený. Dovolateľ ďalej vyjadril názor, že žiadnym dôkazom nebolo preukázané, že by bol jedinou osobou, ktorá mala eminentný záujem na tom, aby nastali právne účinky súvisiace s ukončením dodávky elektrickej energie poškodenému, keď navyše z mailu SSE a. s. z 20. marca 2019 doručeného firme G. s.r.o. vyplýva, že zmluva o dodávke elektrickej energie bola ukončená bez demontáže elektromera a bez prerušenia dodávky elektrickej energie, teda fakticky bolo pokračované v dodávke elektrickej energie na to isté odberné miesto, pritom dotknutá elektrická prípojka je iba jednoúčelová, a to pre stavbu teľatníka vo vlastníctve fyzickej osoby Ing. G. P., čo znamená, že obvinený nemal žiadnu možnosť využívať túto elektrickú energiu a keďže, ako to vyplýva z predložených listín, k ukončeniu zmluvy o dodávke elektrickej energie došlo len administratívne, teda bez toho, aby bola dodávka elektriny ukončená, konaním popísaným v rozsudku nemohlo dôjsť k spôsobeniu vážnej ujmy na právach poškodeného, ktorej vznik nebol nijakým spôsobom (žiadnymi dôkazmi) preukázaný (súdy v tomto smere nevykonali žiadne také dôkazy, na základe, ktorých by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností ich vznik konštatovať), čo je z hľadiska stíhaného trestného činu dôležité s tým, že vzhľadom na to, že uvedené odberné miesto bolo zriadené iba pre stavbu teľatníka vo vlastníctve fyzickej osoby Ing. G. P., obvinený nemohol mať záujem na zrušení dodávky elektrickej energie pre firmu G., s.r.o. V tejto súvislosti obvinený namietal, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, ale ani súdu odvolacieho nevyplýva, v čom mala spočívať vážna ujma na právach poškodeného spôsobená konaním popísaným v skutkovej vete výroku rozsudku okresného súdu, pričom touto skutočnosťou (či bola spôsobená vážna

ujma na právach poškodeného) sa nezaoberali ani orgány činné v trestnom konaní a namietal, že konaním popísaným v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Dovolateľ taktiež namietal, že nemohol byť uznaný vinným z vyššie uvedeného trestného činu, pretože nebol osobou, ktorá v klientskom centre predložila listiny smerujúce k ukončeniu zmluvného vzťahu a k uzavretiu zmluvného vzťahu nového, v dodávke elektrickej energie bolo pokračované, pričom nebolo preukázané, že došlo k spôsobeniu vážnej ujmy na právach poškodeného uvedením dodávateľa elektrickej energie do omylu s tým, že súdy nižšieho stupňa mali pri hodnotení vážnej ujmy na právach poškodeného posudzovať konkrétne okolnosti prípadu, najmä o aké právo išlo, aká bola intenzita spôsobenej ujmy a aké bol jej následky. V tejto súvislosti obvinený vyčítal súdom nižšieho stupňa, že sa vôbec nezaoberali jeho obranou v tom smere, že nebol osobou, ktorá spornú žiadosť a doklady do spoločnosti SSE a.s. priniesla, ohľadom tejto obhajoby nebolo vykonané žiadne dokazovanie (ani v prípravnom konaní, ani v konaní pred súdmi nižšieho stupňa), hoci v klientskom centre bol umiestnený kamerový systém, zároveň osoba, ktorá priniesla vyššie spomínané doklady sa musela preukázať dokladmi totožnosti a splnomocneniami, ktoré mali byť založené v materiáloch SSE a.s., pretože bez nich nebolo možné sporný zmluvný vzťah meniť, pritom, podľa názoru obvineného, odovzdať listiny uvedené v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa, mohla len osoba, ktorá mala nadštandardné vzťahy s dodávateľom elektrickej energie, pretože inak by neprijal žiadosť o ukončenie zmluvy o združenej dodávke elektriny od osoby, ktorá by nepreukázala svoju totožnosť, alebo ktorá by sa nepreukázala platným splnomocnením od poškodeného, a preto bolo dôležité tieto doklady od SSE a.s., respektíve iné doklady zabezpečiť s tým, že opačným postupom, bolo podľa názoru dovolateľa, porušené jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom. V tejto súvislosti obvinený poukázal na odôvodnenie zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu (č. k. 1To/6/2022-336), v zmysle záverov ktorého nie je rozhodujúce, kto fyzicky doniesol predmetné listiny, uvedené vo výrokovej časti rozsudku, do klientskeho centra, ale podstatné je, z koho vôle bola táto žiadosť podaná a namietal, že v konaní pred súdmi nižšieho stupňa predkladal dôkazy, z ktorých plynie, že nemohol byť jedinou osobou, ktorá mala záujem na predložení sporných listín do klientskeho centra SSE a.s., pretože osobou, ktorá mala záujem zdiskreditovať obvineného, mohol byť aj konateľ poškodeného, ktorý bol dlhoročne, avšak zákonným spôsobom zo strany obvineného vystavovaný rôznym konaniam, v ktorých obvinený zákonným spôsobom uplatňoval svoje práva, čo mohlo a muselo poškodeného zaťažovať a aj ohrozovať v rámci jeho podnikateľských aktivít a v konečnom dôsledku v právnom štáte by už dávno predtým viedli k prerušeniu dodávky elektrickej energie poškodenému, keďže rozhodnutím Mesta Žilina z 29. septembra 2015 bolo poškodenému uložené odstrániť NN prípojku a nepovolené stavebné úpravy, avšak ani po uplynutí šiestich rokov k tomu nedošlo. Zároveň poukázal na civilné konania, v ktorých sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia voči konateľovi poškodeného, z čoho je zrejmé, že medzi obvineným a poškodeným boli dlhodobé spory, pričom obvinený si svoje nároky uplatňoval vždy zákonným spôsobom, a preto by nikdy nepostupoval tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolateľ taktiež uviedol, že osobami, ktoré mohli mať záujem uškodiť mu, sú aj zamestnanci SSE a.s., pretože proti obvinenému bolo vedené trestné stíhanie z dôvodu, že mal poškodzovať alebo ohrozovať prevádzku všeobecne prospešného zariadenia, avšak rozsudkom Krajského súdu v Žiline bol spod obžaloby oslobodený s tým, že nelegálnu stavbu patriacu poškodenému SSE a.s. zapojila do distribučnej siete nezákonne. Obvinený ešte namietal, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa nie sú dostatočne odôvodnené, pričom vykonané dôkazy nehodnotili postupom podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku s tým, že na strane poškodeného nemohla vzniknúť vážna ujma na jeho právach, keďže nedošlo k demontáži elektromera ani k prerušeniu dodávky elektrickej energie, pričom súdy nižšieho stupňa sa nezaoberali tým, prečo si poškodený zabezpečoval dodávku elektrickej energie pomocou elektrocentrály, keď podľa vyjadrenia dodávateľa elektrickej energie k prerušeniu dodávky nedošlo, navyše pri vyčíslňovaní výšky škody nebolo vychádzané z rozdielu medzi cenou elektrickej energie a nákladmi, ktoré si vyžadovalo zabezpečenie elektrickej energie z náhradného zdroja (elektrocentrálou), pritom nebola vykonaná ani ohliadka miesta dodávky elektrickej energie, aby bolo fyzicky preukázané, či tvrdenia vyplývajúce z výpovede poškodeného zodpovedajú skutočnosti, keď vyjadrenia poškodeného boli v rozpore s vyjadrením dodávateľa elektrickej energie o neprerušení jej dodávky.

Na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

rozsudkom rozhodol tak, že podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloví porušenie zákona s poukazom na § 371, ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku a súčasne podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3To/16/2023 zo 4. mája 2023 a zároveň, podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikáže súdu druhej inštancie, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý konštatoval, že obvinený sa stíhaného skutku dopustil, predmetný skutok bol správne právne kvalifikovaný, zabezpečené dôkazy súd vykonal zákonným spôsobom a v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, ktoré navyše aj správne vyhodnotil. Podľa názoru prokurátora v prejednávanej veci neboli naplnené namietané dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i), písm. g) Trestného poriadku. K argumentácii obvineného, ktorú podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol, že obvinený v podstatnej časti dovolania namieta hodnotenie dôkazov, prípadne skutočnosť, že sa s niektorými dôkazmi súd vôbec nezaoberal, prípadne ich nevykonal. S poukazom na uvedené konštatujúc, že namietaný dovolací dôvod neslúži na nápravu skutkových väd, vyjadril názor, že súdy nižšieho stupňa sa podrobne venovali všetkým vykonaným dôkazom a tieto náležite vyhodnotili. Vo vzťahu k vážnej ujme na právach poškodeného prokurátor dôvodil, že táto ujma je popísaná už v samotnej skutkovej vete rozsudku okresného súdu s tým, že v prejednanom prípade došlo k poškodeniu práv prináležiacich poškodenému ako zmluvnej strane určitého zmluvného vzťahu, ako sú právo od zmluvy odstúpiť, zmluvu vypovedať alebo právo v zmluvnom vzťahu pokračovať a podobne, pričom do tohto práva bolo zo strany obvineného hrubým spôsobom zasiahnuté, pričom ekonomické následky, na ktoré poukazuje obvinený, nie sú v danom prípade, pre naplnenie predmetnej skutkovej podstaty, podľa názoru prokurátora, relevantné a pokiaľ ide o intenzitu následku na zmluvnom vzťahu, v ktorom bol poškodený so spoločnosťou Stredoslovenská energetika, a. s., v prejednanom prípade došlo k následku v podstate najťažšiemu - zániku tohto zmluvného vzťahu, a to proti vôli a bez vedomia jednej zo zmluvných strán.

Vo vzťahu k namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že z textu dovolania nie je zrejmé, ktoré dôkazy obhajoba považuje za také, ktoré neboli získané, respektíve vykonané zákonným spôsobom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol z dôvodu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Poškodený sa prostredníctvom svojho splnomocnenca JUDr. Milana Chovanca podaniami z 12. apríla 2024 a 30. apríla 2024 vyjadril k dovolaniu obvineného, ako aj k vyjadreniu prokurátora k dovolaniu obvineného dôvodiac, že obvinený v podanom dovolaní, podľa jeho názoru, iba modifikuje už predstretú obhajobu, pričom krajský súd dospel k správnym skutkovým záverom, vykonané dôkazy preukazujú, že skutok spáchal obvinený a zároveň vyvracajú obranu obvineného. Ako nepravdivé vnímal poškodený tvrdenia obvineného v tom smere, že malo byť v údajnej dodávke elektriny pokračované tým istým spôsobom ako pred ukončením zmluvného vzťahu a uzavretím zmluvného vzťahu s treťou osobou. V tejto súvislosti poškodený zdôraznil, že si musel zabezpečiť dodávku elektriny nájomom elektrocentrály, pričom v súvislosti s prevádzkou elektrocentrály mu logicky vznikli aj neúmerné náklady na zabezpečovanie pohonných hmôt pre danú elektrocentrálu. Ďalej argumentoval tým, že sa úspešne na súde domohol určenia, že zmluvný vzťah medzi žalobcom (poškodeným) a žalovaným (Stredoslovenská energetika Holding, a.s.) zo zmluvy o dodávke a distribúcie elektriny pre dané odberné miesto naďalej trvá. V nadväznosti na to poukázal na skutočnosť, že obvinený mu spôsobil celkovú škodu vo výške 9.530,56 eur, ktorej zaplattenia sa domáha prostredníctvom civilného procesu. V nadväznosti na uvedené považoval poškodený za zrejmé, že obvinený mu svojim konaním spôsobil vážnu ujmu na právach vyplývajúcich zo zmluvného vzťahu so spoločnosťou Stredoslovenská energetika, a. s., založeného zmluvou o dodávke a distribúciu elektriny z 27. októbra 2008 a vyjadril názor, že na podklade vykonaného dokazovania bolo preukázané, že došlo k spáchaniu skutku tak, ako to bolo uvedené v

obžalobe, pričom tento skutok bol správne právne kvalifikovaný. Predovšetkým s poukazom na výsluch svedka - poškodeného, listinné dôkazy a znalecký posudok považoval poškodený za nesporné, že obvinený inému spôsobil vážnu ujmu na právach tým, že uviedol niekoho do omylu, pričom námietky obvineného, podľa názoru poškodeného, smerujú do oblasti skutkových zistení a proti spôsobu hodnotenia dôkazov súdov nižšieho stupňa, čím sa obvinený snaží presadiť vlastnú verziu priebehu skutkového deja.

S poukazom na vyššie uvedené považoval poškodený dovolanie obvineného za nedôvodné, pričom sa stotožnil s vyjadrením prokurátora aj s jeho návrhom, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený v replike k vyjadreniu prokurátora a poškodeného zotrval na dôvodoch ním podaného dovolania, nestotožnil sa s vyjadrením prokurátora a poškodeného a namietal, že súdy nižšieho stupňa vôbec neposudzovali a ani neodôvodnili akou úvahou sa správali pri posudzovaní vážnej ujmy na právach poškodeného, ako hodnotili okolnosti konkrétneho prípadu z hľadiska toho, o aké práva išlo, aká bola intenzita spôsobenej ujmy a s akými následkami. Dovolateľ vyjadril názor, že nebolo preukázané, že by jeho konaním vznikla poškodenému vážna ujma na právach, pričom vyjadrenie vzniku vážnej ujmy na právach poškodeného v skutkovej vete výroku rozsudku súdu prvého stupňa považoval za nepostačujúce s tým, že administratívne zrušenie zmluvy bez prerušenia dodávky energie nepredstavuje, podľa jeho názoru, vážnu ujmu na právach, pričom z tohto hľadiska považoval (na rozdiel od obhajoby) za dôležité ekonomické dôsledky, ktoré mali vzniknúť na strane poškodeného. V tejto súvislosti obvinený poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Žilina pod spisovou značkou 10Cb/44/2019, kde SSE a. s. potvrdila, že dodávka elektriny do odberného miesta trvá a že nedošlo k demontáži elektromera. Za situácie, že SSE a. s. naďalej dodávala elektrickú energiu do odberného miesta poškodeného, len administratívne ukončenie zmluvy o dodávke a distribúcii elektriny z 27. októbra 2008 obvinený nepovažoval z hľadiska intenzity spôsobenej ujmy a následku za vážnu ujmu na právach. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku videl obvinený v tom, že žiadnymi priamymi dôkazmi nebola v konaní preukázaná skutočnosť, že dovolateľ konal spôsobom uvedeným v skutkovej vete rozsudku okresného súdu, či iná osoba z vôle obvineného a nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že jedinou osobou, ktorá mala eminentný záujem na tom, aby nastali právne účinky súvisiace s ukončením dodávky elektrickej energie poškodenému, bol obvinený. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd videl obvinený v tom, že súdy nevykonali dôkazy, ktoré bolo možné v čase zistenia konania popísaného v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa vykonať t. j. vypočuť svedka, ktorý konal s osobou predkladajúcou na klientskom centre sporné listiny, vykonať záznam kamerového systému na klientskom centre s tým, že osobou, ktorá sa dopustila konania spočívajúceho v poškodzovaní cudzích práv by potom mohol byť prípadne aj zamestnanec SSE a.s., ktorý nepostupoval bežným zaužívaným spôsobom (nežiadal doklad totožnosti, splnomocnenie a podobne). V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na obsah svojho odvolania v tom smere, ktoré osoby ešte by mohli mať záujem na zdiskreditovaní obvineného, avšak odvolací súd sa s týmito námietkami nevysporiadal, preto je možné jeho rozhodnutie označiť za arbitrárne a nepreskúmateľné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistene porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 24/2020).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej praxi však ako podklad pre záver o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), skúma celkovú spravodlivosť procesu (primerane napríklad rozhodnutia ESLP vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015, Ibrahim a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 13. septembra 2016, Simeonovi proti Bulharsku z 12. mája 2017, Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018 a ďalšie). Teda pre záver o porušení článku 6 Dohovoru z pohľadu práva na spravodlivý proces nestačí akékoľvek (nepodstatné, formálne) porušenie zákona pri vykonávaní akéhokoľvek dôkazu, ale musí ísť o porušenie podstatné, závažné, majúce zásadný materiálny dopad na práva obvineného, a to až do takej miery, že spôsobuje nespravodlivosť procesu ako celku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku videl obvinený v tom, že žiadnymi priamymi dôkazmi neboli preukázané skutočnosti, ktoré sa mu obžalobou kládli za vinu.

Z vyššie uvedeného je však zrejmé, že namietaný dovolací dôvod [podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku] zjednodušene povedané je naplnený vtedy, ak je rozhodnutie súdu o vine

obvineného založené na rozhodujúcom (ťažiskovom) dôkaze, ktorý bol vykonaný v rozpore so zákonom. Obvinený však v podanom dovolaní neoznačil žiaden dôkaz a žiadne zákonné ustanovenie, v rozpore s ktorým by tento dôkaz bol vykonaný, preto k naplneniu dotknutého dovolacieho dôvodu v predmetnej veci zjavne nedošlo (skutočnosť, že určitý dôkaz vykonaný nebol, hoci podľa názoru obvineného vykonaní byť mal, spomínaný dovolací dôvod zjavne nenapĺňa, pretože ak dôkaz vykonaný nebol, nemohol byť vykonaný v rozpore so zákonom).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho/miernejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda skutočnosť, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Pokiaľ teda obvinený v podanom dovolaní namietal, že žiadnymi priamymi dôkazmi mu nebolo preukázané konanie, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, pričom reťaz nepriamych dôkazov, na ktorú poukazovali súdy nižšieho stupňa, a o ktorú opreli svoj záver o vine dovolateľa, nepovažoval za postačujúcu pre takýto záver, k tomu je potrebné uviesť, že ide o námietky skutkového charakteru (namierené proti skutkovému stavu a hodnoteniu vykonaného dokazovania) vylúčené z dovolacieho prieskumu, keďže obvinený sa nimi snaží spochybniť zistený a súdmi nižšieho stupňa ustálený skutkový stav, ktorého správnosť a úplnosť však dovolací súd vychádzajúc z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), text za bodkočiarkou, Trestného poriadku nemôže skúmať a ani meniť.

Uvedenými námietkami preto obvinený zjavne dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu. Je jedným zo základných práv obvineného, ktoré je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a následne aj v § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Porušenie práva na obhajobu je síce dôvodom pre podanie dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], avšak zákon (teda Trestný poriadok) pre uplatnenie takéhoto dovolacieho dôvodu predpokladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (teda nie každé aj bezvýznamné porušenie tohto práva zakladá vyššie označený dovolací dôvod).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

V tejto súvislosti sa potom žiada ešte uviesť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/04, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015, IV. ÚS 115/2003, II. ÚS 76/2007, I. ÚS 241/2007).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06, III. ÚS 155/2018).

Z hľadiska práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] ako imanentnej súčasti spravodlivého procesu je potom potrebné posúdiť, či skôr konajúce súdy nižšieho stupňa (v komplexe ich rozhodnutí) svoje relevantné závery náležite odôvodnili vo všetkých podstatných okolnostiach pre rozhodnutie (primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 156/2022). Absencia vôbec akejkoľvek odpovede na obvineným nastolené námietky, na ktoré krajský súd vo svojom napadnutom uznesení nereagoval, je možné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 171/2021, IV. ÚS 463/2021, IV. ÚS 491/2021, IV. ÚS 510/2021, IV. ÚS 156/2022), pritom najvyšší súd sám dôkazy nehodnotí, avšak posúdi, či sa s kritickou otázkou prijateľne (udržateľne) vysporiadal súd, ktorého rozhodnutie dovolací súd preskúmava [z hľadiska dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] - primerane rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020, IV. ÚS 156/2022.

V nadväznosti na uvedené je nutné skúmať najmä to, či obvineným nastolené otázky relevantného charakteru odvolací súd zodpovedal a ak áno, či takáto odpoveď mala dostatočne vyčerpávajúci charakter. Pričom však nestačí, ak príslušný súd na argument obvineného „len“ zareaguje - podstatným je, či sa s ním dostatočne vyrovná (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 292/2020, III. ÚS 402/2008, III. ÚS 44/2011). Iba vtedy možno v ústavnoprávnej rovine zodpovedne

posúdiť spravodlivosť trestného konania ako celku berúc do úvahy skôr zmienené kritériá (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 1Tdo/11/2021, 3Tdo/64/2011).

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Podľa § 176 ods. 2 Trestného poriadku v odôvodnení treba, ak to prichádza podľa povahy veci do úvahy, uviesť najmä skutočnosti, ktoré sa považujú za dokázané, dôkazy, o ktoré sa skutkové zistenia opierajú, úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj právne úvahy, na ktorých základe podľa príslušných ustanovení zákona posudzoval dokázané skutočnosti.

Ťažiskom súdneho rozhodnutia je jeho presvedčivosť obsiahnutá v odôvodnení vyhotovenom podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku (ak ide o rozsudok), prípadne § 176 ods. 2 Trestného poriadku (ak ide o uznesenie). Len také odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá aj požiadavke čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ak dáva primeranú odpoveď aj na návrhy, argumenty a námietky účastníka konania, a teda svojím obsahom zaručuje riadny výkon spravodlivosti a je predpokladom možnosti kontroly verejnosťou a uplatňovania opravných prostriedkov v zmysle poučenia (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Tost/16/2015, 6To/12/2016).

V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade uviesť, že hoci obvinený všetky svoje dovolacie námietky podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku, vychádzajúc z ustanovenia § 374 ods. 1 Trestného poriadku je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby dovolaním napádaného rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, pričom je už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012), z uvedeného dôvodu preto najvyšší súd skúmal, či obvineným uvedené námietky nenapĺňajú aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pokiaľ teda obvinený namietal skutkové zistenia súdov nižšieho stupňa vrátane hodnotenia vykonaných dôkazov a v tejto súvislosti zároveň namietal nedostatočné odôvodnenie ich rozhodnutí, k tomu je potrebné uviesť, že súdy nižšieho stupňa dostatočným a zrozumiteľným spôsobom obvinenému vysvetlili, že pri formulovaní svojich záverov o jeho vine vychádzali z výpovede konateľa poškodeného (Ing. G. P.), zo znaleckého dokazovania z odboru písmostaectva a predložených listín, z ktorých vyplynulo, že medzi obžalovaným a poškodeným (prípadne jeho štatutárom) existovali dlhoročné spory ohľadom nehnuteľností a s nimi súvisiacimi vecami, tesne pred prevedením zmluvy o dodávke elektriny na obvineného, dovoľateľ neuspel u poškodeného so svojou žiadosťou, aby odberné miesto bolo prevedené na neho, na žiadosti o ukončení zmluvy o združenej dodávke elektriny sa nachádzajú údaje, ktoré sú písmom obžalovaného, v deň ukončenia zmluvy o dodávke elektriny (8. februára 2019) poškodenému zmluvu o dodávke elektriny na to isté odberné miesto uzavrel obvinený, ktorý by takto konať nemohol (uzavrieť zmluvu), pokiaľ by o ukončení zmluvy o dodávke elektriny poškodenému nevedel, preto aj súdy nižšieho stupňa považovali za nepodstatné, či žiadosť o ukončenie zmluvy o dodávke elektriny na klientske centrum priniesol priamo obvinený alebo iná osoba v jeho mene a na jeho pokyn (z jeho vôle) a či záujem na diskreditácii obvineného a uškodení poškodenému mali aj iné osoby, či subjekty, teda súd prvého stupňa dostatočným, zrozumiteľným a logickým spôsobom (najmä strana 5, 6, 10, 11 rozsudku okresného súdu), s ktorým sa krajský súd stotožnil a doplnil (najmä strany 24 a 25 rozhodnutia krajského súdu, vrátane obsahu zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu z čísla listu 336), objasnil svoje úvahy vedúce ho k záveru o vine a treste obvineného, ktoré nie je možné považovať

za svojvoľné, či arbitrárne. Uvedenými námietkami sa obvinený v zásade dožadoval „iba“ iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i), ale ani písm. c) Trestného poriadku z už vyššie uvedených dôvodov nenapĺňa s tým, že okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia doplnených o argumentáciu krajského súdu [odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 17/2018)] v zásade dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný, či arbitrárny, uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spracovával pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spracovával, keď posudzovali dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Inak zjednodušene povedané, ak obvinený minimálne čiastočne vypísal žiadosť o zrušenie zmluvy o dodávke elektrickej energie poškodenému (na žiadosti sú niektoré údaje vypísané jeho vlastnoručným písmom) a zároveň súčasne v ten istý deň, keď žiadosť bola podaná, obvinený na to isté odberné miesto uzavrel zmluvu o dodávke elektrickej energie, možno bez rozumných a dôvodných pochybností uzavrieť, že to bol obvinený, ktorý buď sám, alebo prostredníctvom inej osoby, SSE a.s. žiadosť o zrušenie zmluvy o dodávke elektrickej energie poškodenému predložil a na to isté odberné miesto uzavrel zmluvu novú.

Vyššie uvedenými skutočnosťami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i), ale ani písm. c) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku videl obvinený aj v tom, že súdy nižšieho stupňa konanie ustálené v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa, podľa jeho názoru, nesprávne právne posúdili ako trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona z dôvodu, že poškodenému vážnu ujmu na právach uvedením iného do omylu nespôsobil s tým, že súdy nižšieho stupňa svoje rozhodnutia v tomto smere náležite neodôvodnili, keď neuviedli, v čom mala spočívať vážna ujma na právach poškodeného G. s. r. o. spôsobená konaním popísaným v skutkovej vete výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Trestného činu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa dopustí ten, kto inému spôsobí vážnu ujmu na právach tým, že uvedie niekoho do omylu.

K naplneniu objektívnej stránky tohto trestného činu sa vyžaduje spôsobenie vážnej ujmy na právach, konaním, ktoré má povahu podvodného konania, pričom osobou uvádzanou do omylu, alebo omyl ktorej páchatel' využije, môže byť sám poškodený alebo i ďalšie fyzické osoby, či prostredníctvom fyzických osôb i právnické osoby.

Vážnu ujmu na právach treba hodnotiť podľa okolností prípadu, najmä podľa toho, o aké práva išlo, aká bola intenzita spôsobenej ujmy, s akými následkami, či išlo o škodlivý následok ľahko alebo ťažko neodstrániteľný, prípadne neodstrániteľný (primerane v tomto smere publikované rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky R 45/1998, R 7/1999, R 40/2002 a ďalšie).

Už zo skutkovej vety obsiahnutej vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, s obsahom ktorej sa odvolací súd bez výhrad stotožnil, plynie, že obvinený spôsobil poškodenej spoločnosti vážnu ujmu na právach tým, že zasiahol do zmluvného vzťahu založeného zmluvou o dodávke a distribúcii elektriny z 27. októbra 2008 v dôsledku čoho došlo k ukončeniu dodávky elektrickej energie, ktorej výrobu si následne poškodená spoločnosť musela zabezpečiť pomocou elektrocentrály. V súlade s tým okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia (strana 10, štvrtý odsek zhora) s odkazom na výsluch svedka - poškodeného, listinné dôkazy a znalecký posudok uzavrel, že obvinený inému (poškodenej spoločnosti) spôsobil vážnu ujmu na právach tým, že uviedol niekoho do omylu, pritom, ako to už bolo vyššie

uvedené, z výpovede svedka - poškodeného, znaleckého posudku a listinných dôkazov plyní, že to bol práve obžalovaný, ktorý sa podvodného konania uvedeného v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa dopustil s tým, že z výpovede svedka - poškodeného plyní, že jeho spoločnosť sa zaoberá výrobou drevených obalov, nevyhnutným predpokladom prevádzky ktorej je dodávka elektrickej energie, a o ukončení ktorej (dodávky) 27. februárom 2019 sa dozvedeli z vyúčtovacej faktúry doručenej im v marci 2019, preto boli nútení dodávku elektrickej energie si zabezpečiť náhradným zdrojom, a to zapožičaním elektrocentrály, nájomnú zmluvu, o ktorej vrátane pokladničných dokladov o nákupe pohonných hmôt do spomínanej elektrocentrály poškodený aj doložil s tým, že aj pred ukončením dodávky elektrickej energie sa im (poškodenej spoločnosti) stávalo, že dodávka elektrickej energie bola prerušená, pretože hlavný istič umiestnený v rozvodovej skrini bol vypnutý, bola im uzamknutá rozvodová skriňa inou osobou, na rozvodovej skrini bolo umiestnené nepravdivé písomné upozornenie na jej poruchu, pričom SSE a.s. (dodávateľ elektrickej energie) odmietol poškodenému oznámiť meno nového odberateľa, či inak riešiť vzniknutú situáciu s odporúčaním, aby sa poškodená spoločnosť obrátila na políciu s tým, že poškodená spoločnosť sa musela domôcť pokračovania v zmluvnom vzťahu ohľadom dodávky elektrickej energie až súdnou cestou (strana 5, druhý odsek zhora, strana 6, strana 9, štvrtý odsek zhora rozsudku okresného súdu), pričom z rozsudku krajského súdu (strana 25, druhý odsek zhora) plyní, že obvinený svojím konaním zasiahol práve do zmluvného vzťahu medzi SSE a. s. a poškodenou spoločnosťou.

Podľa názoru najvyššieho súdu zo samotnej skutkovej vety obsiahnutej vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s vyššie uvedenými dôvodmi rozhodnutí oboch súdov nižšieho stupňa je zrejmé, že právami, do ktorých bolo konaním obvineného zasiahnuté v prejednávanej veci, boli práva plynúce zo zmluvného vzťahu medzi SSE a. s. a poškodenou spoločnosťou o dodávke elektrickej energie, ktorá je nevyhnutným predpokladom fungovania jej výroby s tým, že išlo o najintenzívnejší zásah, akým je vôbec možné do zmluvného vzťahu a z neho plynúcich práv zasiahnuť, spočívajúci v zrušení zmluvného vzťahu, čím obvinený poškodenú spoločnosť úplne vylúčil z možnosti práva vyplývajúceho z dotknutého zmluvného vzťahu akokoľvek užívať, čo už samé osebe je aj, podľa názoru najvyššieho súdu, potrebné hodnotiť ako vážnu ujmu na právach, navyše vylúčením poškodenej spoločnosti obvineným z možnosti využívania práv plynúcich zo zmluvného vzťahu o dodávke elektrickej energie, obvinený fatálnym spôsobom ohrozil fungovanie poškodenej spoločnosti [vzhľadom na to, že obvinený previedol zmluvu o dodávke elektrickej energie na seba, postačovalo, aby prestal platiť za dodávku elektrickej energie, v dôsledku čoho by dodávateľská spoločnosť elektrickú energiu dodávať prestala, čím by došlo k nemožnosti realizovať výrobu poškodenou spoločnosťou a tým k ohrozeniu samotnej podstaty jej existencie s tým, že poškodená spoločnosť, keďže bola vylúčená z možnosti užívania práv plynúcich z vyššie uvedeného zmluvného vzťahu, nemala možnosť tento stav nijakým spôsobom napraviť (po zrušení zmluvy o dodávke elektrickej energie dodávateľ odmietol s poškodenou spoločnosťou komunikovať)], pričom k obnoveniu zmluvného vzťahu medzi SSE a. s. a poškodenou spoločnosťou došlo až na podklade súdneho rozhodnutia, teda k náprave ujmy na právach došlo pomerne sťaženým spôsobom (súdnym konaním), okrem toho v dôsledku zásahu do práv poškodeného obvineným došlo k prerušeniu dodávky elektrickej energie, pritom je nepodstatné, či z dôvodu, že dodávateľ prestal elektrickú energiu dodávať napríklad v dôsledku nezaplatenia faktúry alebo v dôsledku opätovného zásahu do rozvodovej skrine, keďže túto skutočnosť si poškodená spoločnosť nemohla preveriť, nemohla zistiť z akého dôvodu jej elektrická energia nie je dodávaná, keďže vylúčením poškodeného zo zmluvného vzťahu o dodávke elektrickej energie obvineným dodávateľ s poškodenou spoločnosťou odmietol komunikovať, pritom z dokladov predložených poškodeným je zrejmé, že elektrickú centrálu si skutočne prenajal, pohonné hmoty do nej nakupoval, teda náhradný zdroj elektrickej energie používal.

Z uvedeného je potom zrejmé, že súdy nižšieho stupňa konanie obvineného správne právne kvalifikovali, keďže obvinený spôsobil poškodenému vážnu ujmu na právach plynúcich zo zmluvného vzťahu o dodávke elektrickej energie s tým, že dodávateľ elektrickej energie uviedol do omylu ohľadom zrušenia zmluvného vzťahu medzi poškodenou spoločnosťou a SSE a.s.

Ani vyššie uvedenými skutočnosťami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1

písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Pokiaľ obvinený namietal, že v prejednávanej veci v prípravnom konaní, ale ani v konaní pred súdom neboli vykonané žiadne priame dôkazy, ktoré by ho zo spáchania stíhaného trestného činu usvedčovali, vrátane výsluchu zamestnanca klientskeho centra SSE a. s., prehratia kamerových záznamov z klientskeho centra, či zabezpečenia podkladov pre prepis zmluvy o dodávke elektrickej energie založených v spise SSE a. s., alebo vykonania previerky na mieste samom, z ktorých by bolo zrejmé, kto žiadosť o zrušenie zmluvy o dodávke elektrickej energie a s tým súvisiace ďalšie listiny SSE a. s. predložil a či skutočne došlo k prerušeniu dodávky elektrickej energie, je potrebné v prvom rade uviesť, že za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011).

Súd vykonávajúci dokazovanie teda návrhmi strán ani ich názormi, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný. Je výlučne na zvážení súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam, a vykonanie ktorého naopak, nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila („argumenta ponderantur, non numeratur“). Súd je však povinný s návrhmi strán v konaní, čo do rozsahu dokazovania, sa vysporiadať (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 5Tdo/54/2019, 4Tdo/34/2018).

Vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku je obvinený síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 116/2014).

Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa (strana 3, posledný odsek) plynie, že okresný súd odmietol vykonať dôkaz, a to previerku na mieste činu, z dôvodu, že jeho vykonanie považoval na účely prijatia rozhodnutia za nadbytočný, ďalej z odôvodnenia dotknutého rozhodnutia (strana 7, šiesty odsek zdola) plynie, že pred súdom prvého stupňa bol vykonaný listinný dôkaz od spoločnosti SSE a. s. jeho prečítaním, z ktorého plynie, že kamerovými záznamami s ohľadom na časový odstup už nedisponuje, pričom informáciou kto 8. februára 2019 doručil žiadosť o ukončenie zmluvy o združenej dodávke elektrickej energie poškodenej spoločnosti nedisponuje. Z uvedeného, ale aj celej koncepcie a ďalšieho odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa plynie, že prehratie kamerového záznamu pre jeho neexistenciu nebolo možné a vypočúvať zamestnanca SSE a. s. za situácie, keď dotknutá spoločnosť oznámila, že nedisponuje informáciou o tom, kto jej sporné listiny predložil, súdy nižšieho stupňa zjavne považovali za nepotrebné (nadbytočné), keď navyše považovali za nepodstatné, kto sporné listiny dodávateľovi elektrickej energie predložil, teda či tak urobil sám obvinený, alebo z jeho vôle nejaká iná osoba a taktiež za nadbytočné považovali vykonať previerku na mieste samom, keď poškodená spoločnosť preukázala, že na dodávku elektrickej energie používala elektrocentrálu, pritom je nepodstatné, ako to už bolo vyššie uvedené, či dodávateľská spoločnosť skutočne elektrickú energiu prestala dodávať, alebo poškodená spoločnosť nemala prístup k jej užívaniu z iného dôvodu, ktorý si nemohla overiť a vyriešiť z dôvodu, že obvinený ju vylúčil zo zmluvného vzťahu, ktorý mala s dodávateľom elektrickej energie.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súdy nižšieho stupňa sa dôkaznými návrhmi obvineného zaoberali a z dôvodov ich rozhodnutí je zrejmé, prečo im nevyhoveli, pričom tento obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšieho stupňa o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ktorú nie je možné považovať za svojvoľnú, či arbitrárnu, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku, podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (primerane už spomínané rozhodnutie publikované pod číslom R 7/2011).

Vyššie uvedenými skutočnosťami preto obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c), ale ani písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený Ing. P. J. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok prípustný nie je.